

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

JÁNA MAZÁKA

přednesené dne 15. září 2011¹

I – Úvod

1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 32 Protokolu 1 k příloze V Dohody o partnerství mezi africkými, karibskými a tichomořskými státy (dále jen „státy AKT“) na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé, podepsané v Cotonou dne 23. června 2000 (dále jen „Dohoda“)², o kontrole původu zboží pocházejícího ze států AKT a pravidel ochrany legitimního očekávání obsažených v čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“)³.

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Úř. věst. L317, s. 3; Zvl. vyd. 11/35 s. 3. Dohoda byla schválena jménem Unie rozhodnutím Rady 2003/159/ES ze dne 19. prosince 2002; vstoupila v platnost dne 1. dubna 2003.

3 — Úř. věst. L302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04 s. 307, v relevantní době naposledy pozměněný nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, Úř. věst. L311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10 s. 239.

II – Právní rámec

2. Dohoda stanoví, že po dobu přípravného období budou určité produkty, včetně textilních výrobků, pocházející ze států AKT dováženy do Společenství bez cla a poplatků s rovnocenným účinkem⁴.

3. Protokol 1 k příloze V Dohody se týká definice pojmu „původní produkty“ („produkty pocházející z“) a metod správní spolupráce. Článek 2 tohoto protokolu⁵ stanoví:

„1. Pro účely provádění ustanovení o obchodní spolupráci přílohy V se za produkty pocházející ze států AKT považují:

a) produkty zcela získané ve státech AKT ve smyslu článku 3 tohoto protokolu;

4 — V této souvislosti viz článek 1 přílohy V Dohody.

5 — Tento článek se nachází v hlavě II protokolu 1 k příloze V Dohody nazvané „Definice pojmu ‚původní produkty‘ či ‚produkty pocházející z‘“.

- b) produkty získané ve státech AKT, s použitím materiálů, které zde nebyly zcela získány, za předpokladu, že tyto materiály byly ve státech AKT dostatečně zpracovány nebo opracovány ve smyslu článku 4 tohoto protokolu
- jeho odpovědnost jeho zmocněným zástupcem průvodní osvědčení EUR.1.
- [...]

[...]“

4. Článek 14 protokolu 1 k příloze V Dohody⁶ stanoví:

3. Vývozce žádající o vydání průvodního osvědčení EUR.1 musí kdykoliv na žádost celních orgánů vyvážejícího státu AKT, kde je průvodní osvědčení EUR.1 vydáváno, předložit všechny příslušné doklady prokazující status původu dotyčných produktů a splnění ostatních požadavků tohoto protokolu.

[...]“

„1. Produkty pocházející ze států AKT při dovozu do Společenství požívají výhod přílohy V po předložení:

6. Článek 28 protokolu 1 k příloze V Dohody nazvaný „Uchovávání dokladu o původu a podpůrných dokladů“ stanoví:

- a) buď průvodního osvědčení EUR.1 [...]“

„1. Vývozce žádající o vydání průvodního osvědčení EUR.1 je povinen uchovat doklady uvedené v čl. 15 odst. 3 po dobu nejméně tří let.“

5. Článek 15 protokolu 1 k příloze V Dohody nazvaný „Postup pro vydávání průvodního osvědčení EUR.1“ stanoví:

7. Článek 32 protokolu 1 k příloze V Dohody⁷ nazvaný „Ověřování dokladů o původu“ stanoví:

„1. Celní orgány vývozní země vydají na písemnou žádost podanou vývozcem nebo na

„1. Kontrola důkazů původu po propuštění zboží se provádí namátkově nebo kdykoliv

6 — Tento článek se nachází v hlavě IV protokolu 1 k příloze V Dohody, která je nazvána „Doklad o původu“.

7 — Tento článek se nachází v hlavě V protokolu 1 k příloze V Dohody.

mají celní orgány země dovozu důvodné pochybnosti o pravosti těchto dokumentů, o původu výrobků v nich uvedených nebo o splnění jiných podmínek tohoto protokolu.

AKT nebo z jedné ze zemí uvedených v článku 6 a zda splňují ostatní požadavky tohoto protokolu.

2. Za účelem provedení odstavce 1 zašlou celní orgány dovozní země celním orgánům vývozní země průvodní osvědčení EUR.1 a fakturu, pokud byla předložena, prohlášení na faktuře nebo kopie těchto dokumentů případně s uvedením meritorních a formálních důvodů ospravedlňujících šetření. Spolu s žádostí o kontrolu zašlou rovněž veškeré doklady a získané informace nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu nejsou správné.

3. Kontrola je prováděna celními orgány země vývozu. Za tímto účelem jsou celní orgány oprávněny vyžadovat veškeré důkazy a provádět jakoukoli kontrolu účetnictví vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za užitečnou.

[...]

5. Celní orgány žádající o kontrolu jsou informováni o jejich výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé a zda dotyčné produkty mohou být považovány za produkty pocházející ze států

[...]

7. V případě, že ověřovací postup nebo jiné dostupné údaje naznačují, že zřejmě došlo k porušení ustanovení tohoto protokolu, provedou státy AKT ze své vlastní iniciativy nebo na žádost Společenství dostatečně rychle příslušné šetření nebo zařídí příslušné šetření, aby byla tato porušení zjištěna a aby jim bylo zabráněno, a pro tento účel může dotyčný stát AKT požádat o účast Společenství v těchto šetřeních.“

8. Článek 220 celního kodexu stanoví:

„1. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219.

2. S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud:

a) [...]

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nespĺňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim;

c) předpisy přijaté postupem projednávání ve výboru zprošťují celní orgány povinnosti dodatečně účtovat částky cla nižší, než je určitá hranice.“

III – Spor v původním řízení a předběžné otázky

9. Afasia Knits Deutschland GmbH (dále jen „Afasia“) náleží ke skupině společností s hlavním sídlem v Hongkongu, která založila na Jamajce podniky, v nichž se z polotovarů pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „Čína“) vyrábějí textilie, jež se vyváží do Unie. V roce 2002 zakoupila Afasia několik dodávek textilních výrobků od jednoho z těchto jamajských podniků, a to od ARH

Enterprises Ltd (dále jen „ARH“). Afasia tyto textilní výrobky uvedla do volného oběhu v Unii, v celním prohlášení uvedla jako zemi jejich původu Jamajku a předložila odpovídající průvodní osvědčení EUR.1 s celní sazbou „osvobozeno“ podle Dohody.

Jamajská celní správa z toho vyvodila, že vystavená průvodní osvědčení byla sice pravá, avšak ohledně potvrzeného původu zboží nesprávná, a tudíž neplatná. Vyšetřovací tým nicméně celní správě mohl potvrdit, že jednala v dobré víře a s náležitou pečlivostí.

10. Podle žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byla v rámci mise na Jamajku uskutečněna Komisí (Evropský úřad pro boj proti podvodům, dále jen „OLAF“) v březnu 2005, jejímž podnětem bylo podezření z nesrovnalostí, podrobena ověření všechna průvodní osvědčení vystavená v období 2002 až 2004. Při tomto ověření bylo zjištěno, že jamajští vývozci (mezi nimi i společnost ARH) porušili ustanovení Dohody o partnerství AKT-ES, neboť vyvezené zboží nebylo – jak to vyžadují podmínky pro původ – výlučně z příze čínského původu, nýbrž většina nebo všechny produkty vyvezené do Společenství byly vyrobeny buď z hotových pletených dílů z Číny, nebo se jednalo o další vývozy hotových textilií pocházejících z Číny. Vzhledem k tomu, že došlo k malým dodávkám příze z Číny, sice některé z produktů vyvezených do Společenství mohly být vyrobeny z této příze, avšak přesné množství takto zhotovených produktů nebyli vývozci schopni prokázat. Podle Komise předložili jamajští vývozci spolu s podáním žádostí o vystavení průvodních osvědčení EUR.1 chybná prohlášení o původu zboží vyváženého do Unie, což bylo z důvodu profesionálně provedeného zastření původu zboží pro jamajské orgány jen těžko odhalitelné.

11. O zjištěních mise a o závěrech, jež z nich byly vyvozeny, byl dne 23. března 2005 vypracován protokol, který podepsali členové mise a za jamajskou vládu stálý tajemník ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu.

12. Hauptzollamt Hamburg-Hafen dodatečně vybral clo z dovezeného zboží.

13. Na základě žaloby podané Afasií po neúspěšném námitkovém řízení před celními orgány Finanzgericht Hamburg celní výměr zrušil a rozhodl, že průvodní osvědčení předložená k dovozním dodávkám nebyla účinně prohlášena za neplatná. Finanzgericht Hamburg se domníval, že dotčená průvodní osvědčení nebylo možno považovat za neplatná, neboť výsledky jejich dodatečného ověření se nezakládaly na žádosti o dodatečné ověření

adresované jamajské celní správě a jejích zjištěních, jak stanoví článek 32 protokolu 1 k příloze V Dohody, nýbrž na zjištěních mise Unie (OLAF). Podle uvedeného soudu byl protokol ze dne 23. března 2005 vyhotoven pod hlavičkou Evropské komise a nese název „Závěry kontrolní mise“; nejedná se tedy o závěry jamajské vlády, byť byl podepsán také stálým tajemníkem ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu.

ani skutečnost, že šetření provedla v podstatě Komise (OLAF) a jamajská celní správa při tom poskytovala pouze podporu.

14. Předkládající soud, který má ve věci rozhodnout, se naopak přiklání k názoru, že je nutno mít za to, že dodatečné ověření průvodních osvědčení vystavených na Jamajce a výsledky tohoto ověření jsou v souladu s článkem 32 protokolu 1 k příloze V Dohody. Šetření směřující ke zjištění, zda byla dodržena ustanovení protokolu 1, může vyvázející země provést sama, nebo na žádost Společenství (čl. 32 odst. 7 protokolu 1). Takovouto žádost může předložit též Komise (OLAF). Misi Společenství na Jamajku uskutečnil OLAF za účelem koordinace šetření nesrovnalostí zahájených v devíti členských státech na pozvání jamajského ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu v rámci správní spolupráce a spolupráce při vyšetřování. Proti účinnému prohlášení neplatnosti předmětných průvodních osvědčení EUR.1 ze strany jamajských orgánů nesvědčí

15. V případě, že průvodní osvědčení EUR.1 jsou na základě kontroly po propuštění zboží prohlášena za neplatná v souladu s protokolem 1 k příloze V dohody, má předkládající soud za to, že podmínky obsažené v čl. 220 odst. 1 celního kodexu byly splněny a že na rozdíl od závěrů Finanzgericht Hamburg lze pochybovat o tom, zda se může Afasia dovolávat ochrany legitimního očekávání v souladu s čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Finanzgericht Hamburg měl za to, že se výsledky dodatečného ověření nevztahují na konkrétní průvodní osvědčení, a tudíž ani na průvodní osvědčení vydaná pro dovozy žalobkyně, neboť na Jamajce bylo zpracováno určité množství příze čínského původu, jakkoli bylo toto množství malé, takže je přinejmenším možné, že zboží, jež žalobkyně v projednávaném sporu dovezla, splňovalo podmínky týkající se původu.

16. Navíc má předkládající soud za to, že se názor soudu nižšího stupně, že Afasia se může v každém případě dovolávat ochrany legitimního očekávání na základě čl. 220 odst. 2

písm. b) celního kodexu, neboť z výsledků šetření mise nelze dovodit, že by nesprávná průvodní osvědčení byla založena na chybných údajích vývozce, opírá o výklad unijního práva, který vyvolává pochybnosti.

2) V případě kladné odpovědi na první otázku: může osoba povinná zaplatit clo v takovém případě, jako v projednávané věci, kdy byla osvědčení o preferenčním původu vystavená v určitém období prohlášena zemí vývozu za neplatná, neboť na základě dodatečného ověření nebylo možné potvrdit původ zboží, avšak kdy nelze vyloučit, že některé vyvážené zboží splňovalo podmínku původu, uplatňovat s odvoláním na čl. 220 odst. 2 písm. b) druhý a třetí pododstavec nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ochranu legitimního očekávání s odkazem na skutečnost, že osvědčení o preferenčním původu, jež byla předložena v jejím případě, možná byla správná, a byla tak založena na správném popisu skutečností podaném vývozcem?“

17. Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof dne 29. června 2010 rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je v souladu s článkem 32 protokolu 1 o definici pojmu ‚původní produkty‘ („produkty pocházející z“) a způsobech správní spolupráce [připojeného k příloze V] Dohody o partnerství mezi členy skupiny afrických, karibských a tichomořských států na jedné straně a Evropským společenstvím na straně druhé, pokud Evropská komise provede dodatečné ověření vystavených osvědčení o původu v zemi vývozu v podstatě sama, byť také s podporou tamějších úřadů, a jedná se o výsledky ověření ve smyslu tohoto předpisu, pokud Komise takto získané výsledky ověření zahrne do protokolu, který podepíše také zástupce vlády země vývozu?

IV – Řízení před Soudním dvorem

18. Afasia, italská a česká vláda a Komise předložily písemná vyjádření. Dne 7. července 2011 se konalo jednání, na němž Afasia a Komise přednesly ústní vyjádření.

V – Posouzení

osvědčení EUR.1 ohledně těchto textilních výrobků.

A – První otázka

19. První otázka předkládajícího soudu se soustřeďuje na rozsah, v němž se Komise / Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) podílela na dodatečném ověřování dokladů o původu dotyčných textilních výrobků v původním řízení a zda zpráva nebo zápis o misi uskutečněné Komisí⁸ na Jamajce ze dne 23. března 2005 pořízené na hlavičkovém papíře Evropské komise / Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) a spolupodepsané jednak stálým tajemníkem ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu za jamajskou vládu, jednak řadou dalších účastníků za Evropskou Komisi / Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) a za členské státy (dále jen „zápis“) byly v souladu s čl. 32 protokolem 1 k příloze V Dohody. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a ze spisu vedeného u Soudního dvora vyplývá, že vstaly pochybnosti ohledně legality dodatečného ověřování dokladů o původu dotyčných dodávek textilních výrobků v původním řízení a legality prohlášení neplatnosti průvodních

20. V souladu s Dohodou se textilním výrobkům pocházejícím z Jamajky dostává preferenčního zacházení, a tudíž při dovozu do Unie nepodléhají při předložení mj. průvodního osvědčení EUR.1 clu⁹. Protokol 1 k příloze V Dohody podává definici pojmu „původní produkty“ („produkty pocházející z“) a vytváří systém správní spolupráce mj. mezi Uníí a jejími členskými státy a státy AKT. Tento systém je založen na rozdělení úkolů a vzájemné důvěře mezi orgány dotčeného členského státu a orgány toho kterého státu AKT¹⁰.

21. Podle článku 15 protokolu 1 k příloze V Dohody spočívá odpovědnost za vydání průvodního osvědčení EUR.1 a za ověření původu textilních výrobků, o které se jedná v původním řízení, na jamajských orgánech. Orgány členského státu dovozu musí přijmout platnost průvodních osvědčení EUR.1 dokládajících jamajský původ textilních výrobků¹¹. Za dodatečné ověření,

8 — Podotýkám, že takovéto mise nejsou neobvyklé. Viz např. rozsudky ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood* a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, bod 16; ze dne 17. července 1997, *Pascoal & Filhos*, C-97/95, Recueil, s. I-4209, bod 15 a násl.; a ze dne 1. července 2010, Komise v. Německo C-442/08, Sb. rozh. s. I-6457, bod 30.

9 — Viz článek 14 protokolu 1 k příloze V Dohody.

10 — Obdobné viz věc Komise v. Německo citovaná v poznámce pod čarou 8, bod 70, a spojené věci C-23/04 to C-25/04 *Sfakianakis*, Sb. rozh. I-1265, bod 21.

11 — Obdobné viz věc Komise v. Německo citovaná v poznámce pod čarou 8, bod 73, a věc *Sfakianakis* citovanou v poznámce pod čarou 10, bod 37.

zda byla dodržena pravidla ohledně původu, jsou navíc podle článku 32 protokolu 1 k příloze V Dohody odpovědné jamajské orgány. Orgány členského státu dovozu musí rovněž přijmout závěry učiněné jamajskými orgány během kontroly po propuštění zboží¹². Je tudíž jasné, že v souladu s protokolem 1 k příloze V dohody se za nejzpůsobilejší k přímému ověření skutečností, které dokládají původ dotčeného zboží¹³, nepovažuje Komise či členské státy dovozu, ale orgány vyvážejícího státu AKT.

považovat za produkty pocházející ze států AKT.

22. V souladu s čl. 32 odst. 1 protokolu 1 k příloze V Dohody se kontrola důkazů původu po propuštění zboží provádí namátkově nebo vždy, mají-li celní orgány země dovozu důvodné pochybnosti mimo jiné ohledně statutu původu zboží. Navíc musí být podle čl. 32 odst. 5 protokolu 1 k příloze V Dohody celní orgány požadující ověření co nejdříve informovány o výsledcích tohoto ověření. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou uvedena prohlášení pravá a zda lze dotyčné produkty

23. Článek 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody stanoví dodatečný postup ke zjišťování a zabraňování porušování tohoto protokolu. Šetření může být podle čl. 32 odst. 7 provedeno na základě jakýchkoli dostupných informací, jež by mohly naznačovat, že jsou porušována ustanovení protokolu 1 k příloze V Dohody¹⁴. Kromě toho z čl. 32 odst. 7 jasně vyplývá, že stát AKT je oprávněn sám provést nebo dát svým jménem provést šetření ke zjištění a zabránění takovému porušení. Navíc podle téhož ustanovení může stát AKT požádat Unii, aby se podílela na takovémto šetření.

24. Článek 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody neobsahuje žádné ustanovení ohledně formy, jíž se předkládají výsledky šetření provedeného podle téhož ustanovení tak, aby jimi byly orgány členského státu dovozu

12 — Obdobně viz věc Komise v. Německo citovaná v poznámce pod čarou 8, bod 73.

13 — Viz věc Komise v. Německo, již výše citovaná v poznámce pod čarou 8, bod 71.

14 — Šetření se tedy nutně nezakládá na namátkových kontrolách po propuštění zboží nebo kontrolách po propuštění zboží z příkazu celních orgánů země dovozu.

vázány. Mám tudíž za to, že se za takových-to okolností zřejmě nepožaduje konkrétní forma k tomu, aby orgány členského státu dovozu provedly dodatečný výběr cla¹⁵. Neexistence konkrétních formálních požadavků však neznamená, že výsledky nemusí být v souladu s určitými minimálními standardy, mají-li vázat orgány členského státu dovozu. A tak, přestože čl. 32 odst. 5 protokolu 1 takéž nestanoví konkrétní formu, kterou by orgány požadující ověření podle tohoto ustanovení musely být informovány o výsledcích těchto ověření, musí tyto výsledky mimo jiné jasně udávat, zda mohou být dotčené výrobky považovány za výrobky pocházející ze státu AKT. Článek 32 odst. 7 musí být podle mého názoru vykládán tak, že ukládá odpovídající povinnost jasnosti v zájmu právní jistoty a vzájemné spolupráce¹⁶.

25. Mám za to, že orgány členského státu dovozu mohou požadovat zaplacení cla pouze na základě šetření provedeného třetími stranami odlišnými od orgánů státu AKT, v souladu s čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody, jestliže výsledky šetření jasně uvádějí, že dotčené výrobky nelze považovat za výrobky pocházející ze státu AKT, a jestliže tento stát jednoznačně písemně uznal, že tyto výsledky přijal za vlastní. Písemné uznání nebo schválení by podle mého názoru mělo být datováno a podepsáno jménem státu AKT.

26. Co se týče okolností v původním řízení, mám za to, že v souladu s ustanoveními čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody není relevantní, zda se Komise/OLAF v podstatě rozhodly samy provést dodatečné ověřování dokladů o původu na Jamajce, byť i s pomocí orgánů tohoto státu, za předpokladu, že Jamajka požádala Komisi/OLAF o provedení těchto šetření a že tento stát výsledky takovýchto šetření přijal za vlastní.

15 — Viz obdobně věc *Pascoal & Filhos* citovanou v poznámce pod čarou 8. Soudní dvůr v této věci rozhodl, že sdělení o kontrole osvědčení EUR.1 po propuštění zboží adresované orgánům státu dovozu orgány státu vývozu, v němž naposledy zmíněné orgány pouze potvrdily, že dotčené osvědčení bylo nesprávně vydáno, a tudíž by mělo být zrušeno, aniž podrobně uvedly důvody opravňující takovéto zrušení, musí být předně považováno za výsledek ověření podle právních předpisů relevantních v této věci; a že jsou orgány státu dovozu oprávněny přistoupit k vybrání nevybraného cla pouze na základě tohoto sdělení, aniž by se snažily zjistit skutečný původ dovezeného zboží.

16 — Viz též věc *Komise v. Německo* citovanou v poznámce pod čarou, bod 78. V této věci Soudní dvůr poznamenal, že na základě provedené kontroly po propuštění zboží požadované určitými členskými státy a Komisí maďarské orgány ve svém dopise ze dne 26. května 1998 *jasně uvedly*, že vozidla dovezená do Německa a uváděná v relevantních dokumentech a souborech nebyla v souladu s pravidly původu, a tudíž *poskytly orgánům státu dovozu informace dostatečné k tomu, aby se mohly domnívat, že dotčená osvědčení byla zrušena* (zvýrazněno generálním advokátem).

27. Podle zápisu uskutečnil OLAF správní a vyšetřovací misi Společenství na Jamajce „na žádost jamajského ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu“ „s cílem ověřit relevantní vývoz z Jamajky do

Společenství“. V zápisu se uvádí, že „[m]inisterstvo zahraničních věcí a zahraničního obchodu, celní správa, obchodní komora a jamajská propagační agentura (JAMPRO) plně spolupracovaly v procesu ověřování v souladu s protokolem 1 dohody z Cotonou.“ Navíc „[z]ástupci ministerstva zahraničních věcí a za-hraničního obchodu a relevantních orgánů svobodného celního pásma doprovázeli tým Společenství při návštěvách prostor společností.“ Kromě toho se v zápisu uvádí, že k závěrům vyvozeným z těchto ověřování dospěli zástupci jamajské vlády a OLAF. Chci rovněž zdůraznit, že kromě popisu „společných ověření“¹⁷ a společných závěrů, které z nich byly vyvozeny, se v zápisu uvádí, že „jamajská celní správa dospívá tudíž k závěru, že průvodní osvědčení EUR.1 vydaná od 1. ledna 2002 do dneška ohledně dodávek, jež jsou předmětem tohoto šetření, jsou pravá, nicméně však nesprávná co se týče statutu původu dotčeného zboží, a tudíž jsou neplatná.“

28. Jeví se, že z tohoto zápisu vyplývá – což ovšem podléhá ověření předkládajícím soudem –, že Jamajka požádala OLAF, aby provedl dotyčné šetření a že jamajské orgány se

na tomto šetření v určité míře podílely a nakonec jeho výsledky přijaly v plném rozsahu za vlastní. Navíc se jeví – což podléhá ověření předkládajícím soudem –, že jamajské celní orgány jednoznačně uvedly, že průvodní osvědčení EUR.1 vydaná v období od 1. ledna 2002 do 23. března 2005 ohledně dodávek textilních výrobků, o které se jedná v původním řízení, byla neplatná.

29. Zápis byl za jamajskou vládu podepsán stálým tajemníkem ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu. Skutečnost, že tento zápis byl podepsán rovněž řadou dalších stran za Evropskou komisi / Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) a členské státy a byl pořízen na hlavičkovém papíře Evropské komise / Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) podle mého názoru nesnižuje autoritativnost podepsání zápisu stálým tajemníkem ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu za jamajskou vládu.

30. Dodávám, že Afasia rovněž uváděla, že stálý tajemník ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu překročil podle jamajského práva své pravomoci (jednal *ultra*

17 — Terminologie použitá v zápisu.

vires)¹⁸. V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce není nic, co by mohlo naznačovat, že stálý tajemník svým jednáním překročil své pravomoci a že neměl zmocnění zavazovat Jamajku ohledně obsahu zápisu. Navíc, vzhledem k tomu, že čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody neodkazuje na žádný zvláštní orgán nebo subjekt a zmiňuje se pouze o státu AKT, otázka, který státní orgán nebo subjekt může zavazovat stát AKT podle tohoto ustanovení, představuje otázku, která musí být vyřešena v souladu se zákony tohoto státu a nepředstavuje otázku unijního práva¹⁹. Jestliže celní orgány členského státu vybraly clo na základě dokumentu, který byl podepsán osobou, která měla údajně právo zavazovat tento stát AKT, a v době vybrání jim nebylo sděleno, že podpisující osoba jednala *ultra vires*, je podle mého názoru takovéto vybrání podle unijního práva platné. Mám za to, že případnou nápravu takovýchto údajných jednání *ultra vires* je nutno požadovat podle zákonných předpisů dotčeného státu AKT.

31. Podle mého názoru – což však musí potvrdit vnitrostátní soud – je zápis dostatečně výslovný co do svého obsahu a způsobu, jímž je prezentován, takže nelze legitimně pochybovat o právním stanovisku Jamajky, jakož i jamajských celních orgánů, co se týče neplatnosti dotčeného průvodního osvědčení EUR.1, ani o skutečnostech a okolnostech, které je vedly k přijetí takového stanoviska. Mám tudíž za to, že zásada právní jistoty byla dodržena. Podle mého názoru by požadavek, aby stát AKT nebo jeho celní orgány přímo a prostřednictvím zvláštního formuláře nebo dokumentu informovaly celní orgány členského státu o výsledcích šetření provedeného podle čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody, představoval přehnaný formalismus a porušení zásady vzájemné spolupráce. Takovýto zbytečně rigidní přístup, který nebyl stanoven čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody, by vedl k nebezpečí negativního ovlivnění systému správní spolupráce mj. mezi Unií a jejími členskými státy a státy AKT zavedené protokolem 1 k příloze V Dohody.

18 — Afasia tvrdí, že pouze ministerstvo průmyslu, investic a obchodu a Trade Board Limited mohly přijmout takovéto rozhodnutí.

19 — Připomínám, že čl. 32 odst. 3 protokolu 1 k příloze V Dohody například konkrétně odkazuje na „celní orgány země vývozu“. Takovýto odkaz zjevně schází v čl. 32 odst. 7, který odkazuje na „stát AKT“ a podle mého názoru je třeba se domnívat, že byl takto formulován s cílem vyjádřit záměr smluvních stran Dohody.

32. Mám tudíž za to, že v souladu s čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody může Komise provést dodatečné ověření osvědčení o původu ve vývozním státě AKT, za předpokladu, že stát AKT zadal nebo požádal Komisi o provedení této kontroly důkazů původu po propuštění zboží jeho jménem a tímto státem AKT je v písemném dokladu, který je datován

a podepsán osobou, která má podle všeho pravomoc zavazovat tento stát, jasně uvedeno, že stát AKT schválil výsledky těchto ověření, a tím je přijal za vlastní. Tyto výsledky mohou být Komisí sděleny celním orgánům členského státu dovozu.

při neexistenci důkazu týkajícího se původu všech dotčených výrobků.

B – Druhá otázka

33. Bundesfinanzhof předložil Soudnímu dvoru ještě jednu otázku týkající se výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, pro případ, že jeho první otázka bude zodpovězena kladně. Tato otázka vychází ze skutečnosti, že vzhledem k tomu, že z Číny byly realizovány malé dodávky příze, mohly být některé z výrobků vyvezených do Unie vyrobeny z této příze, a tudíž byly jamajského původu a měly nárok na preferenční zacházení. Vývozci však v průběhu kontroly důkazů původu po propuštění zboží nebyli s to doložit přesné množství výrobků zhotovených tímto způsobem. Druhá otázka se týká rozsahu legitimního očekávání dovozce podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu

34. Afasia má za to, že při neexistenci důkazu opaku musí být průvodní osvědčení EUR.1 považována za správná a založená na správném popisu skutečností vývozcem. Dovozece nesmí mít povinnost zaplatit clo v souladu z druhým a třetím pododstavcem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, jestliže původ zboží nebylo možno potvrdit při kontrole důkazů původu po propuštění zboží a nelze vyloučit, že určité množství vyvezeného zboží splňovalo pravidla původu. Afasia má za to, že Hauptzollamt Hamburg-Hafen musí prokázat, že ARH učinila nesprávná prohlášení ohledně každé z vyvezených dodávek. Afasia tvrdí, že ARH nebyla nedbalá, v důsledku čehož by celní orgány nemohly předložit dotýčný důkaz. Továrny ARH byly zničeny hurikánem v roce 2004. V takovémto případě vyšší moci nesou důkazní břemeno i nadále celní orgány.

35. Česká vláda má za to, že v případě, jako je ten v původním řízení, kdy byla preferenční osvědčení vydaná státem vývozu zrušena kvůli tomu, že při kontrole po propuštění zboží nemohl být potvrzen jeho původ, ale nelze vyloučit, že určité zboží splňuje pravidla původu, se osoba, která je povinna zaplatit clo, může dovolávat zásady legitimního očekávání

v souladu s druhým a třetím pododstavcem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pouze v případě, kdy vnitrostátní soud konstatuje, že nezjištění původu zboží není důsledkem porušení povinností vývozce a celní orgány nepředložily jiné důkazy dokládající nesprávné vyličení skutečností vývozcem. Povinnost vývozce uchovávat dokumenty týkající se původu zboží není porušena v případě, kdy byly tyto dokumenty zničeny při přírodní katastrofě.

určité období zrušena, jelikož při kontrole po propuštění zboží nemohl být potvrzen jeho původ, ale nelze vyloučit, že určité vyvážené výrobky byly v souladu s pravidly původu a dovozce tvrdí, že preferenční osvědčení původu, která byla předložena v jeho případě mohla být správná, neboť se zakládala na správném vyličení skutečností vývozcem.

36. Italská vláda má za to, že pokud šetření OLAF nemohlo potvrdit preferenční původ zboží, a to i tehdy, nelze-li vyloučit, že některé zboží může být v souladu s pravidly původu, dovozce se nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání podle druhého a třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu tvrzením, že v jeho případě jsou preferenční osvědčení správná.

38. Komise uvádí, že v takovémto případě musí správnost osvědčení prokázat dovozce, nebo také vývozce, a nikoli celní orgány. Důkazní břemeno musí být uplatněno ve světle článku 28 protokolu 1 k příloze V Dohody, který od vývozce vyžaduje, aby po dobu nejméně tří let uchovával dokumenty prokazující status původu dotčených výrobků. Komise má za to, že v případě, jako je projednávaná věc, kdy dovozce náleží k téže skupině společností jako vývozce, se nesplnění povinnosti uchovávat dokumenty a riziko ztráty těchto dokumentů týká skupiny jako celku. Komise má za to, že tvrzení společnosti Afasia, že dokumenty nemůže předložit v důsledku hurikánu na Jamajce v roce 2004, není věrohodné. Jestliže tedy dovozce tvrdí, že osvědčení původu předložená v jeho případě byla možná správná a zakládala se na správném vyličení skutečností vývozcem, spočívá

37. Komise má za to, že druhá otázka musí být přeformulována. Touto otázkou má být postaveno na jisto, kdo nese důkazní břemeno v případě, jako je ten v původním řízení, kdy byla průvodní osvědčení vydaná za

na dovozci důkazní břemeno, aby předložil důkazy potvrzující prohlášení obsažená v osvědčení.

39. Podle ustálené judikatury je cílem kontroly po propuštění zboží ověřit, zda je prohlášení o původu v průvodním osvědčení EUR.1 správné²⁰. Jestliže kontrola po propuštění zboží nepotvrdí původ zboží uváděný v průvodním osvědčení EUR.1, je nutno dospět k závěru, že zboží je neznámého původu, a že tudíž osvědčení a preferenční sazba byly uděleny nesprávně²¹. Z tohoto zboží je tedy nutno zaplatit clo a celní orgány je musí vybrat podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu²².

40. Podle žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce může být malé množství textilních výrobků, o které se jedná v původním řízení,

skutečně v souladu s pravidly původu. Jelikož však tyto textilní výrobky, jež byly zhotoveny na Jamajce, byly pravděpodobně smíseny s jinými výrobky, a jsou tudíž nerozeznatelné od jiných textilních výrobků, které nejsou jamajského původu, je podle mého názoru nutno dospět k závěru, že ohledně všech dotyčných textilních výrobků byla vydána nesprávná průvodní osvědčení EUR.1²³. Podle mého názoru musí být odmítnuto tvrzení společnosti Afasia, že Hauptzollamt Hamburg-Hafen musí prokázat, že ARH učinila nesprávná prohlášení ohledně každé z vyvezených zásilek. Důkazní břemeno spočívá na vývozci, jenž musí prostřednictvím veškerých nezbytných podpůrných dokumentů prokázat, které dodávky textilních výrobků jsou jamajského původu²⁴. Pokud vývozece toto břemeno neunes, je clo v zásadě dlužné ohledně všech dodávek textilních výrobků, o které se jedná, a musí být celními orgány vybráno podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu.

20 — Věc C-293/04, *Beemsterboer Coldstore Services*, Sb. rozh. s. I-2263, bod 32.

21 — Viz věc C-12/92 *Huygen a další*, Recueil, s. I-6381, body 17 a 18, a věc *Beemsterboer Coldstore Services* citovanou v poznámce pod čarou 20, bod 34.

22 — Ve věci *Huygen a další* (citované v poznámce pod čarou 21) Soudní dvůr uvedl, že pokud se výsledek kontroly po propuštění zboží ukáže být negativní, běžným důsledkem je v zásadě to, že stát dovozu požaduje zaplacení cla, které nebylo vybráno v okamžiku dovozu; viz bod 19.

23 — Obdobně viz stanovisko generální advokátky Kokott ve věci *Beemsterboer Coldstore Services* citované v poznámce pod čarou 20, body 36 až 44. Podle tohoto stanoviska v případech, kdy nelze při kontrole po propuštění zboží jednoznačně určit, zda jsou průvodní osvědčení EUR.1 správná či nesprávná, se má za to, že dotčené zboží je neznámého původu a že existuje nesprávné osvědčení ve smyslu druhého pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Smísením, a tudíž znemožněním odlišit textilní výrobky jamajského původu od textilních výrobků pocházejících z Číny, totiž výrobci dotčené textilní výrobky „denaturovali“, což znamená, že se na ně v zásadě a při neexistenci důkazu o jamajském původu konkrétní dodávky textilních výrobků nemůže uplatnit preferenční zacházení.

24 — Viz obdobně věc *Faroe Seafood* a další citovanou v poznámce pod čarou, v níž Soudní dvůr v odstavcích 63 a 64 uvedl, že v případě zpracování garnátů a krevet pocházejících z Faerských ostrovů v továrně na Faerských ostrovech, která zpracovává i garnáty a krevety pocházející z nečlenských států, musí vývozece podat důkaz předložením všech relevantních podpůrných dokumentů, že zpracování garnátů a krevet původem z Faerských ostrovů probíhalo odděleně od garnátů a krevet jiného původu. Není-li takový důkaz, nelze mít nadále za to, že garnáty a krevety pocházejí z Faerských ostrovů, a osvědčení EUR.1 a přednostní sazbu je nutno považovat za vydané neoprávněně.

41. Článek 220 odst. 2 celního kodexu stanoví řadu výjimek ze zásady výběru cla, vytýčené v čl. 220 odst.1. Soudní dvůr uvedl, že vrácení nebo prominutí dovozního nebo vývozního cla, které může být uděleno jen za určitých podmínek a ve specificky stanovených případech, představuje výjimku z běžného režimu dovozů a vývozů, a v důsledku toho musí být ustanovení upravující takové vrácení vykládána restriktivně. Jelikož je „dobrá víra“ základní podmínkou pro uplatnění práva na vrácení nebo prominutí dovozního nebo vývozního cla, musí být tento pojem vykládán tak, aby počet případů vrácení nebo prominutí cla zůstal omezený²⁵.

a zatřetí, že tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení²⁶. Legitimní očekávání dotčených obchodníků je tedy za určitých podmínek chráněno v případě chyby celních orgánů ohledně preferenčního postavení zboží.

42. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu neprovedou příslušné orgány dodatečné zaúčtování, jsou-li splněny tři kumulativní podmínky. Zaprvé, že nebyla částka cla zaúčtována následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů; zadruhé, že byla chyba těchto orgánů takového druhu, že ji nemohla osoba povinná zaplatit clo, která jednala v dobré víře, přiměřeným způsobem zjistit;

43. Pochybnosti v původním řízení se týkají první z těchto podmínek, a sice, zda se má za to, že se celní orgány dopustily chyby. Není-li již možné dodatečnou kontrolou potvrdit původ zboží uvedeného v průvodním osvědčení EUR.1, musí být uvedené osvědčení považováno za „nesprávné osvědčení“ ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu²⁷ a má se za to, že se celní orgány dopustily chyby.

44. Podle třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se však má za to, že se celní orgány nedopustily chyby, pokud průvodní osvědčení EUR.1 vydaly na základě nesprávné informace poskytnuté vývozcem. Za

25 — Viz usnesení Soudního dvora ve věci C-552/08P Agrar-Invest-Tatschl v. Komise, Sb. rozh. s. I-9265, bod 53 a citovaná judikatura.

26 — Viz věc C-499/03P Biegi Nahrungsmittel a Commonfood v. Komise, Sb. rozh. s. I-1751, bod 46.

27 — Věc Beemsterboer Coldstore Services citovaná v poznámce pod čarou 20, bod 35.

takovýchto okolností lze dotyčné clo vybrat. Důkazní břemeno spočívá na celních orgánech, které chtějí vybrat dovozní clo a které musí podat důkaz, že k vydání nesprávného průvodního osvědčení EUR.1 došlo v důsledku nesprávného vylíčení skutečností vývozcem²⁸.

45. Článek 28 odst. 1 protokolu 1 k příloze V Dohody ukládá vývozci povinnost uchovávat dokumenty svědčící o původu zboží po dobu tří let.

46. Jestliže vývozce neuchová příslušné dokumenty prokazující status původu dotčeného zboží v rozporu se zákonnou povinností tak učinit, a celní orgány proto nemohou předložit potřebné důkazy, že průvodní osvědčení EUR.1 se zakládala na správném, či nesprávném vylíčení skutečností vývozcem, důkazní břemeno, že tato průvodní osvědčení EUR.1 vydaná orgány státu AKT ohledně dotčeného zboží se zakládala na správném

vylíčení skutečností, nese osoba povinná zaplatit clo²⁹:

47. Podle mého názoru z toho vyplývá, že pokud vývozce neuchoval dokumenty do-svědčující původ zboží, osoba povinná zaplatit clo, v tomto případě Afasia, se nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání podle druhého a třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pouhým tvrzením, že část tohoto zboží snad odpovídá pravidlům původu a může se naň uplatnit preferenční zacházení. Afasia je povinna předložit důkazy prokazující tuto skutečnost.

48. Ve věci *Huygen a další* Soudní dvůr uvedl, že povinnost uchovávat dokumenty do-svědčující původ zboží má pouze vývozce³⁰. Není-li možno průvodní osvědčení EUR.1 dodatečně ověřit z důvodu vyšší moci; a tedy neobvyklých a nepředvídatelných okolností, které nemůže dotčený vývozce ovlivnit ani při vynaložení veškeré náležité péče, nelze dovozní clo vybrat³¹:

28 — Věc *Beemsterboer Coldstore Services* citovaná v poznámce pod čarou 20, bod 39.

29 — V tomto smyslu viz věc *Beemsterboer Coldstore Services* citovaná v poznámce pod čarou 20, body 40 až 46.

30 — Věc citovaná v poznámce pod čarou 21, bod 34.

31 — Tamtéž, bod 31.

49. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že Afasia tvrdí, že relevantní dokumenty byly na Jamajce zničeny následkem hurikánu a že toto tvrzení nebylo zpochybněno. Ověření pravdivosti tohoto tvrzení, toho, zda okolnosti, za nichž byly dokumenty zničeny, představují vyšší moc v souladu s výše uvedenými kritérii, i ověření neexistence jakékoli přiměřené možnosti vývozce s použitím druhopisů či jiných důkazů zrekonstruovat obsah dotyčných dokumentů, přísluší vnitrostátnímu soudu.

Afasia, mohly obstatat důkazy od ostatních společností z téže skupiny, například účetní doklady zkontrolované auditem, jež by napomohly ke zjištění původu textilních výrobků, o které se jedná v původním řízení.

50. V tomto ohledu chci poznamenat, že podle protokolu – což podléhá ověření vnitrostátním soudem – pocházely dodávky ARH³² až na výjimky z Číny. Zboží dodávané z Číny bylo fakturováno společnostmi se sídlem v Hongkongu, jež náleží ke skupině společností Afasia. Vzhledem ke zřejmě velmi úzkým obchodním a dalším právním vztahům³³ mezi společnostmi skupiny Afasia je věci vnitrostátního soudu ověřit, zda ARH, a zejména

51. Zastávám tudíž názor, že pokud vývozce neuchová potřebné dokumenty dosvědčující status původu zboží navzdory právní povinnosti tak učinit, a celní orgány tudíž nemohou podat nezbytný důkaz, že se průvodní osvědčení EUR.1 ohledně tohoto zboží zakládala na správném, či nesprávném vylíčení skutečností vývozcem podle třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, osoba povinná zaplatit clo se nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání podle druhého a třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu prostým tvrzením, že část tohoto zboží je snad v souladu s pravidly původu. Tato osoba musí v případě neexistence vyšší moci předložit důkazy prokazující, že dotyčné zboží je v souladu s pravidly původu.

32 — „Tzn. textilní výrobky, nášivky nebo obdobné přípravky pro výrobu a dokončování oděvů, stroje včetně náhradních dílů...“

33 — Ze zápisu podle všeho vyplývá, že všechny společnosti skupiny Afasia jsou vlastněny tímž dvěma jednotlivci.

VI – Závěry

52. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr odpověděl na otázky položené Bundesfinanzhof (Německo) následovně:

- „1) V souladu s čl. 32 odst. 7 protokolu 1 k příloze V Dohody o partnerství mezi africkými, karibskými a tichomořskými státy („státy AKT“) a jedné straně a Evropským společenstvím na straně druhé, podepsané v Cotonou dne 23. června 2000, může Komise provést dodatečné ověření osvědčení o původu ve vývozním státě AKT za předpokladu, že stát AKT zadal nebo požádal Komisi o provedení této kontroly důkazů původu po propuštění zboží jeho jménem a tímto státem AKT je v písemném dokladu, který je datován a podepsán osobou, která má podle všeho pravomoc zavazovat tento stát, jasně uvedeno, že stát AKT schválil výsledky těchto ověření a tím je přijal za vlastní. Tyto výsledky mohou být Komisí sděleny celním orgánům členského státu dovozu.
- 2) Pokud vývozce neuchová potřebné dokumenty dosvědčující status původu zboží navzdory právní povinnosti tak učinit, a celní orgány tudíž nemohou podat nezbytný důkaz podle třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství („Celní kodex“), že se průvodní osvědčení EUR.1 ohledně tohoto zboží zakládala na správném či nesprávném vyličení skutečností vývozcem, osoba povinná zaplatit clo se nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání podle druhého a třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu prostým tvrzením, že část tohoto zboží je snad v souladu s pravidly původu. Tato osoba musí v případě neexistence vyšší moci předložit důkazy prokazující, že dotyčné zboží je v souladu s pravidly původu.“